
Meisjes van
80

Meisjes van 80

Colofon:
Meisjes van 80
Organisatie: Vera Vandervesse – Arto Vivi
Fotografie: Marjolijn de Graaf
Visagie: Liesbeth van Es
Interviewers: Amber Schweppe, Juliëtte Harmsen,
Chantal van Willigen, Hanneke Paul
Vormgeving: Linda Rijkers - Lindasdesign

© 2026 Arto Vivi, Stichtse Vecht
De ‘Meisjes van 80’ is een idee van Aletta Makken, oprichter van de website Internationale Vrouwendag.

Voorwoord

Er lagen kaarten op de tafels.
Vragen over vroeger.
Over liefde.
Over verlies.
En alles er tussen.
Er werd gelezen.
Daarna begon het te stromen.
Op Internationale Vrouwendag kwamen de eerste
Meisjes van 80 uit Stichtse Vecht samen.

Later volgde een tweede groep.
Vrouwen met een leven in lagen.
Er werd gelachen.
Verteld.
En soms viel het stil.
Herinneringen vonden hun weg.
Niet om terug te kijken.
Maar om samen te zijn.
Wat ik zag, was ontmoeting.
Een blik die verandert.
Een twinkeling.
Iets lichts dat terugkomt.

Dit boek bewaart een paar van die mooie momenten.
Stemmen.
Gezichten.
Verhalen.
Iets wat raakt.
En even verbindt.

Vera Vandervesse
Arto Vivi

Meisjes van 80 © 2026

Annie

Leeftijd: 88

Met haar 88 jaar is Annie nog een fitte dame die niet onopgemerkt blijft. Ze vertelt dat ze een heel mooi leven heeft gehad. Dit blijkt ook uit haar verhaal. Annie is opgegroeid in een gezin met maar liefst 11 kinderen, ze woonde met het gehele gezin in een groot huis in Haarzuilens. Het gezin heeft geen honger gehad, vertelt ze, de boeren in de omgeving hielpen elkaar. Haar vader was tuinier en verkocht de groentes die uit de tuin kwamen, of ruilde deze voor ander voedsel. Ze kijkt hier warm op terug. Toen ze 14 jaar was en ze klaar was met school, is ze bij de bakker gaan werken. Na drie jaar bij de bakker is ze overgestapt naar de slager in de Utrechtse binnenstad. Annie vertelt dat ze bij beide baantjes veel producten aan het rondbrengen was, met haar mand onder de arm kwam ze op allerlei plekken, waaronder kasteel de Haar. Na de slager is ze kinderwagens gaan verkopen. Toen ze moest stoppen met werken omdat ze ging huwen, zeiden haar collega's tegen haar echtgenoot: "Ons lieve meisje gaat weg, maar je krijgt er een flinke vrouw voor terug". Aan deze woorden was niks gelogen, Annie heeft een lang en warm huwelijk gehad waarin ze 34 jaar voor haar echtgenoot heeft gezorgd. Samen kregen ze drie zoons. Ook met haar 88 jaar staat Annie nog volop in het leven, haar kleinkinderen bezoeken haar veel en ze heeft fijn contact met haar buren.

Bij de vraag wat Annie zou willen meegeven aan de jongere generatie wordt ze vurig. Ze is niet zo te spreken over hoe de huidige jeugd voor zichzelf en hun omgeving zorgt. Ze zegt: **"Het is goed om met elkaar te blijven praten, ga niet roekeloos met elkaar om."**

Meisjes van 80 © 2026

Truus vertelt dat ze als jong meisje vrij rebels van karakter was. Dit was volgens haar een familiekwaal. In het dorp waar ze is opgegroeid was de familie Dekker een begrip; als iemand de vraag stelde: “Heb je een Dekker in de familie?” dan stond dit gelijk aan “wat ben je ondeugend en eigenwijs!”. Samen met haar broers haalde ze veel kattenkwaad uit. Soms voelt ze nog de angst die ze voelde als jong meisje, toen ze samen met haar broers over het dunne ijs onder het bruggetje door moest op de Amstel.

Hoewel haar rebelse karakter volgens haar iets “levenslang” is, heeft Truus zich voor een heleboel mooie dingen ingezet. Zo werd ze wiskundige, heeft ze gedoceerd aan de universiteit en heeft ze bijgedragen aan onderzoek om wiskundige toetsing te verbeteren. In die jaren sluit ze zich ook aan bij de groep “Vrouwen in wiskunde”, later werd dit de “Vrouwen in exacte vakken”. Deze groep zette zich in voor het inclusiever maken van wiskundig onderwijs voor de meisjes.

Zo benadrukten ze via deze groep hoe belangrijk het is dat een jongedame ook leert hoe ze een zoom goed moet opmeten, of hoe ze de juiste dosering medicatie uit kan rekenen.

Haar boodschap voor de jeugd is dan ook vooral gericht naar de meisjes: “Blijf vechten voor de rechten waar we eerder heel hard voor hebben moeten strijden.”

Truus

Leeftijd: 81

Meisjes van 80 © 2026

Loes

Leeftijd: 82

Loes koos het kaartje “Ouderlijk huis”. Met veel warmte vertelde ze over het gezin waarin ze opgroeide en hoe ze die sfeer later doorgaf aan haar eigen gezin.

Ze werd geboren in een gezin met vijf kinderen. De drie oudsten, onder wie Loes, kwamen tijdens de oorlog ter wereld. Daarna werd nog een verstandelijk gehandicapt kindje geboren en later een nakomertje. Ondanks die moeilijke tijd kijkt ze met warme gevoelens terug op haar jeugd. Haar moeder zorgde voor het huishouden en de kinderen, terwijl haar vader bij de politie werkte en later vaak van huis was.
Door het werk van haar vader verhuisde het gezin regelmatig. Loes werd geboren in Amsterdam-Oost, woonde een tijd in Alkmaar en verhuisde op haar tiende naar Den Haag. Vooral daar herinnert ze zich een gezellige tijd thuis. Er was nog geen televisie, dus op zaterdagavond luisterde het gezin samen naar de Familie Doorsnee op de radio. Daarbij kregen de kinderen iets lekkers, zoals kaantjes of een pennywafel. Ook verjaardagen met grote pannen bami voor de familie zijn haar bijgebleven.
Toen haar vader promotie maakte, was hij vaker langere tijd weg. Loes werd opstandig en deed minder haar best op school. Achteraf vond ze het vele wisselen van school moeilijk. Via de Christelijke Jongerenvereniging leerde ze haar man kennen. Ze trouwden toen Loes 22 was en gingen wonen in Loenen aan de Vecht, waar ze nu nog steeds woont. Samen kregen ze vier kinderen. Kerkelijke betrokkenheid bleef altijd belangrijk binnen het gezin.

Wat Loes aan anderen wil doorgeven: Tevreden en behulpzaam zijn. Gebruik je talenten, luister naar elkaar en geef elkaar de ruimte in je relatie. Levenswijsheid: Blijf positief en geïnteresseerd in anderen.

Meisjes van 80 © 2026

Ondanks dat Berty van oorsprong uit Amsterdam komt, woont ze het grootste deel van haar leven in Stichtse Vecht. Als jongste van vier zussen heeft ze vanaf haar tienerjaren ook zorg gedragen voor haar oma.

Haar droom was om kleuterleidster te worden, maar uiteindelijk heeft ze een andere route genomen en is ze de modevakschool gaan doen, waar ze haar creativiteit kwijt kon.

Toen haar drie zoons allen groot waren heeft ze veel profijt van deze opleiding gehad. Zo heeft ze een hele lange tijd (zelfs na haar pensionering) met veel enthousiasme in een stomerij gewerkt.

Ook met haar 82 jaar is Berty nog zeer actief en vult ze haar week met een hele hoop leuke activiteiten, zoals zwemmen en bridgen. Berty heeft voor zichzelf altijd duidelijk gehad wat ze belangrijk vond en haar wens om haar leven in te vullen zoals zij dat wilde, heeft ze kunnen nastreven. Haar omgeving omschrijft haar dan ook als een sterke dame met een krachtig karakter.

Dit toont zich opnieuw bij de vraag wat het leven haar geleerd heeft: "Er komt altijd wel een oplossing, zolang je maar positief blijft. Alles komt goed."

Berty

Leeftijd: 82

Meisjes van 80 © 2026

Ria

Leeftijd: 83

Ria was de oudste van 9 kinderen. Van oorsprong komt ze uit Amsterdam. Als ze wat ouder is, wil ze graag Frans leren en vertrekt ze naar Luxemburg en Parijs. Wanneer ze haar echtgenoot leert kennen, ziet ze nog meer van de wereld. Kort nadat ze in het huwelijksbootje zijn gestapt, moet haar echtgenoot voor zijn werk naar Suriname; 4 maanden later keert hij terug. Niet lang na zijn terugkeer vertrekken ze samen naar Indonesië. Terwijl haar man werkt, volgt Ria een cursus om de taal te leren. Ze neemt een baan bij het plaatselijke museum. Omdat de invloeden van Nederland nog enorm zijn na de bezetting, wordt Ria onderdeel van een groepje medewerkers dat zich inzet om het museum weer naar Indonesische staat terug te brengen. Tijdens een bezoek aan Nederland wordt Ria moeder van haar oudste, een zoon.
Ook als gezin hebben ze nog even in Indonesië gewoond, Vanwege het werk van haar echtgenoot is het gezin later verplaatst naar Singapore. Hier hebben ze ongeveer een jaar verbleven, om vanuit daar weer naar Nederland te vertrekken. In Nederland komt er een nieuw gezinslid bij en wordt Ria opnieuw moeder, dit keer van een dochter. Na een jaar in Nederland verhuist het gezin opnieuw naar het buitenland, dit keer met bestemming Dubai. Destijds was het niet zoals het nu is, vertelt Ria, een aantal jaren terug is ze met haar dochter opnieuw het land gaan bezoeken. Ondanks dat er nu een hele hoop gebouwen staan, blijft de woestijn iets magisch hebben, vertelt ze.

Wat Ria heeft geleerd van al deze bijzondere ervaringen, is dat het belangrijk is om open te staan voor elkaar. Haar advies is dan ook: "Blijf nieuwsgierig naar elkaar."

Meisjes van 80 © 2026

Madeleine vertelt over hoe het vroeger bij haar thuis was. In de periode vlak na de oorlog had het gezin het moeilijk. Haar vader had nog geen vaste baan en daardoor was er weinig geld. Iedereen in het gezin moest meehelpen en van de kinderen werd verwacht dat ze ook voor elkaar zorgden. Toch ging dat niet altijd vanzelf. Madeleine vertelt dat de band met haar oudere broer lange tijd moeizaam was en dat ze weinig steun van hem ervoer.

Zelf probeerde ze haar rol binnen het gezin wel serieus te nemen. Zo bracht ze haar jongere broertje iedere dag naar school op een vierdehandse fiets die haar vader zelf had opgeknapt. De fiets was oud en versleten; op de trappers zaten geïmproviseerde blokken waardoor het fietsen extra zwaar was. Toch hoorde dat er gewoon bij.

Ondanks de moeilijke relatie met haar broer is het contact later in haar leven weer wat hersteld. Daar kijkt Madeleine met tevredenheid op terug.

Met haar 84 jaar op deze aardbol zou ze graag het volgende willen meegeven aan de jongere generatie: “Elk nadeel heeft zo zijn voordeel”.

Madeleine

Leeftijd: 84

Meisjes van 80 © 2026

Kora

Leeftijd: 82

De geschiedenis van Kora is uniek. Als enig kind groeit ze op in Utrecht. Haar vader is een technische man die in een lab werkt, haar moeder werkt ook, ondanks dat ze getrouwd is. Haar moeder heeft namelijk een leidinggevende functie bij de Nederlandse Vereniging voor Seksuele Hervorming. Deze organisatie, opgericht in 1946, zet zich in voor seksuele emancipatie, voorlichting en verbetering van de seksuele gezondheid. Met haar ouders woont Kora boven de locatie waar vanuit haar moeder werkt, op de Weerdsingel in Utrecht. Haar opa vroeg zich dan ook wel eens af wat er gebeurde in dat "vieze huis". Haar oma heeft wel eens verklapt dat zij eigenlijk ook graag mooi werk had willen doen.

Kora kwam uit een progressief gezin, geloof speelde geen rol in haar opvoeding. Ze ging wel naar de gereformeerde burgerschool, maar meer per toeval omdat ze gewoon met de buren mee is gelopen omdat ze vond dat ze ook maar eens naar school moest. Wat betreft haar toekomst volgt Kora haar moeders voorbeeld, ook zij krijgt maar één kind.

Ook gaat ze les geven, weliswaar niet in seksuele gezondheid. Ze begint in Amsterdam met het geven van lessen op het lage nijverheidsonderwijs, om dit vervolgens ook met heel veel plezier nog 21 jaar in de Bilt te doen.

Het advies van Kora voor de jeugd is:
"Probeer alles positief te bekijken."

Meisjes van 80 © 2026

Nettie trouwde al op haar achttiende. In het begin bleef ze nog bij haar ouders in Amsterdam-West wonen, omdat haar man in militaire dienst moest. Eerst was hij gelegerd in Ossendrecht, later in Bussum. Het was lastig om elkaar vaak te zien. Toch mocht hij op Oudejaarsavond naar huis. Het werd een gezellige avond met familie en vrienden, maar nog vóór middernacht moest hij alweer vertrekken om op tijd terug te zijn in de kazerne. Vanuit Amsterdam-Oost reed een speciale bus voor militairen naar Bussum. Omdat hij vanuit West eerst naar Oost moest reizen, miste hij de bus. Hij besloot daarop naar Bussum te lopen, dwars door het vuurwerk van oudejaarsnacht. Gelukkig kreeg hij onderweg een lift. Nettie denkt er nog wel aan terug, hoe hij daar moet hebben gelopen, dwars door het knallende vuurwerk. Dat moet indrukwekkend zijn geweest. Hoewel hij te laat aankwam in de kazerne, kreeg hij geen straf.

Kort na hun huwelijk werd hun eerste kind geboren. Eerst woonde het jonge gezin bij haar ouders in huis, later kregen ze een eigen etage. Het was een drukke tijd, mede doordat haar man veel avondcursussen volgde. Ze verhuisden van Beverwijk naar Breukelen, waar haar man werk kreeg bij firma Slijpol in Loenen. Omdat Nettie jong trouwde, kon ze niet doorleren. Dat vond ze later jammer. Daarom besloot ze alsnog de havo te volgen. Op haar 45ste behaalde ze haar havodiploma, iets waar ze nog altijd trots op is. Dat diploma bleek later belangrijk toen zij en haar man de videotheek in Breukelen overnamen. Ze runden de zaak ruim zeventien jaar met veel plezier. Nettie was 63 jaar getrouwd. Haar man overleed enkele jaren geleden.

Haar levenswijsheid: geef nooit op, houd moed en blijf de zonnige kant zien.

Nettie

Leeftijd: 87

Meisjes van 80 © 2026

Marja

Leeftijd: 77

Marja wilde vooral vertellen over het warme gezin waarin ze opgroeide en wat dat voor haar betekend heeft. Ze werd geboren in Maarssen aan de Parkweg, in een tijd waarin het dorp nog bestond uit kleine straatjes en winkeltjes. Het gezin telde vier kinderen. Haar vader was vaak ziek en verbleef lange tijd vanwege tbc in Zonnestraal in Hilversum. Ook haar moeder was kwetsbaar van gezondheid. Toch herinnert Marja zich vooral de warmte en gezelligheid thuis.

Er was weinig geld, maar haar moeder zorgde altijd voor kleine extraatjes. Ze spaarde zegeltjes en leverde die rond verjaardagen of Sinterklaas in voor wat extra geld. Marja hield veel van lezen, maar boeken waren duur. Voor haar achtste verjaardag mocht ze een boek uitzoeken bij de boekhandel in Maarssen. Daar was ze enorm trots op. Terwijl ze koos, bladerde ze stiekem ook alvast door andere boeken heen. Vooral de verhalen van W.G. van de Hulst las ze graag.

Wat Marja bijzonder vond aan haar moeder, was dat zij ondanks haar eigen zorgen altijd aan anderen dacht. Ze maakte kleine cadeautjes en rond Sinterklaas borstplaat voor de hele buurt.

Marja ging naar de nonnenschool in Maarssen en daarna nog één jaar naar de huishoudschool. Vervolgens moest ze gaan werken. Ze werkte als tandartsassistente in Maarssen en later, na een verhuizing naar Breukelen, op het consultatiebureau. Op haar vijftigste leerde ze daar omgaan met computers, iets wat ze met veel doorzettingsvermogen onder de knie kreeg. Daarnaast deed ze altijd vrijwilligerswerk bij de Zonnebloem en in de kerk.
Haar man leerde ze kennen via jongerengroepen van de katholieke kerk, tijdens de dansavonden in Maarssen.

Meisjes van 80 © 2026

Als je Liesbeth ziet, zou je kunnen denken dat ze alle reden heeft om te klagen. Keurig verzorgd beweegt ze zich voort in een rolstoel. Maar zodra ze begint te vertellen, verdwijnt dat beeld meteen. Liesbeth straalt kracht en levenslust uit.

-Je moet het leven met twee handen aanpakken-

Anderhalf jaar geleden verloor ze haar man, na een lange periode van dementie. Eerst verzorgde ze hem thuis, totdat dat niet langer mogelijk was en hij verhuisde naar een verpleeghuis in Amsterdam. Drie keer per week bezocht ze hem met de taxi. Dat kostte haar veel energie, maar ze deed het met liefde. Ze omschrijft haar man als een lieve, galante man en een fijne vader.
Het afscheid begon voor haar eigenlijk al tijdens zijn ziekte. Bij ieder bezoek merkte ze dat ze opnieuw een stukje van hem verloor. Toen hij overleed, voelde dat verdrietig, maar ook als een vorm van rust. Hun dochter heeft het nog steeds moeilijk met het gemis van haar vader, terwijl hun zoon zijn verdriet minder laat zien.

Liesbeth heeft altijd geleefd met de overtuiging dat je voor jezelf moet opkomen en kansen moet grijpen. Die levenshouding gaf ze ook haar kinderen mee.

Nu ze alleen is, zit haar agenda voller dan ooit. Kort voor dit gesprek maakte ze nog een cruise over de Nederlandse rivieren, waar ze enorm van genoot. Ook stond er een etentje gepland met haar kinderen, omdat zij en haar man bijna vijftig jaar getrouwd zouden zijn geweest.

Wat vooral blijft hangen, is haar enorme wilskracht. Liesbeth kijkt niet lijdzaam toe, maar pakt het leven met beide handen aan en maakt van elke dag iets moois.

Liesbeth

Leeftijd: 77

Meisjes van 80 © 2026

Martha

Leeftijd: 81

Martha is keurig gekleed, met opvallende vuurrode sneakers die direct in het oog springen. Al jong wilde ze naar de modeacademie, iets wat nog altijd zichtbaar is in haar uitstraling. Haar ouders dachten daar echter anders over. Martha groeide op in een streng kerkelijk gezin in de Anna Paulownapolder, waar op zondag twee keer naar de kerk werd gegaan. Na het gymnasium ging ze, op advies van haar ouders, Frans studeren. Zelf zegt ze daarover dat ze stiekem toch altijd haar eigen weg bleef volgen.

Na haar opleiding werkte Martha ruim veertig jaar in het middelbaar onderwijs. Ze gaf les in onder andere de Bijlmer, Amsterdam en Utrecht. Juist scholen waar veel uitdagingen waren, trokken haar aan. Vooral haar tijd in Utrecht Overvecht is haar bijgebleven. Daar werkte ze in een wijk waar veel armoede, criminaliteit en sociale problemen waren. Tegelijkertijd ontstonden er hechte contacten met collega's en oud-leerlingen, met wie ze nog altijd reünies organiseert.

Martha maakte indrukwekkende situaties mee. Zo bracht een politieagent ooit een leerling rechtstreeks terug naar haar klaslokaal, omdat hij volgens de agent beter op school kon zijn dan op straat. Martha probeerde altijd iets extra's te betekenen voor kinderen die het moeilijk hadden. Vanuit haar rol als docent én moeder voelde ze die verantwoordelijkheid sterk.
Zelf woonde ze met haar man en drie kinderen in Baambrugge. Ondanks de soms zware omstandigheden kijkt Martha met veel plezier terug op haar jaren in het onderwijs.

Vooral het contact met jongeren en het gevoel echt iets te kunnen betekenen zijn haar altijd bijgebleven.

Meisjes van 80 © 2026

Nu Lia zelf oma is, denkt ze met regelmaat terug aan haar eigen oma. Ze ziet zichzelf terug in haar.

Lia groeide op in Hilversum, ze was een slim meisje maar ook stil en verlegen en vooral heel braaf. Toen er op een ouderavond naar voren kwam dat de juf eigenlijk niet zo goed wist wie Lia was, werd haar wens om zelf voor de klas te staan en het anders te doen geprikkeld. En dus ging ze toen ze ouder was naar de kweekschool. Als meisje van 20 stond ze al voor de klas.
Toen ze met de kinderen mee moest op schoolreisje op een warme zomerdag, is de bus met schoolkinderen gestopt bij het bedrijf van haar vader. Daar stond haar oma, met water en geld voor ijsjes voor de kinderen, haar ogen blonken van hoe trots ze was op haar Lia!

Lia voelde zich gezien door oma, daar waar anderen haar soms over het hoofd zagen wegens haar stille en zachte karakter. Haar liefde voor het onderwijs is nooit uitgedoofd. Elke nieuwe groep leerlingen (zeker de pittige klassen) benaderde Lia met liefde en respect, wat er voor zorgde dat ze ook een zeer geliefde docent was.

Ook nu Lia met pensioen is, draagt ze nog steeds haar steentje bij. Ze geeft namelijk ook nog Nederlandse les aan buitenlandse vrouwen.

Haar advies voor de nieuwe generatie past goed bij wie Lia is: "Wees zacht voor elkaar".

Lia

Leeftijd: 77

Meisjes van 80 © 2026

Mariska

Leeftijd: 81

Wanneer ik met Mariska praat, hoor ik een accent dat doet denken aan het Gronings. Als we het over haar jeugd hebben, wordt duidelijk waar dat vandaan komt.

Toen Mariska achttien jaar was en in haar examenjaar zat, besloot haar vader met het gezin naar Amerika te emigreren. In die tijd kon dat met een zogeheten “oprotpremie”, zoals Mariska het noemt. Zelf wilde ze niet mee, maar omdat ze nog geen 21 jaar was en dus niet als volwassen werd beschouwd, had ze geen keuze.

Het vertrek viel haar zwaar. Ze kon haar school niet afmaken en had moeite om in Amerika werk te vinden. Werkgevers geloofden nauwelijks dat ze meerdere talen sprak en zoveel vakken had gevolgd. Een vriendin adviseerde haar om minder eerlijk te zijn en haar cv wat aan te dikken. Dat paste niet bij Mariska.

Voor haar jongere broers en zussen verliep de integratie veel gemakkelijker. Zij maakten hun opleiding in Amerika af en voelen zich volledig Amerikaans.

Mariska bleef altijd contact houden met vriendinnen en familie in Nederland. Daardoor bleef de band sterk. Vijf jaar geleden keerde ze definitief terug naar Nederland. Ze pakte oude vriendschappen weer op en is nog steeds de verbindende factor binnen haar familie. Met vijf vriendinnen reist ze regelmatig. Ondanks wandelstokken en stramme benen hebben ze veel plezier, bijvoorbeeld tijdens een gezamenlijke wandeling door New York.

Ik was de verbindende factor tussen familie in Nederland en Amerika

Meisjes van 80 © 2026

Truus is nu 84 en kijkt met een warme glimlach terug op haar jeugd. Ze groeide op als de jongste van twee kinderen in een gezellig gezin. Haar kindertijd voelde licht en onbezorgd, vol momenten waar ze nog altijd met plezier aan terug denkt. Al van jongs af aan liet Truus merken wie ze was: een meisje met een flinke eigen wil, die niet bang was om haar eigen keuzes te maken. In haar tienerjaren werd dat alleen maar duidelijker. Truus was eigenzinnig en een beetje rebels. Ze deed niet zomaar wat anderen van haar wilden, maar bleef trouw aan zichzelf. Tegelijkertijd stond ze altijd voor haar vrienden klaar. Ze kwam op voor zichzelf, maar vergat de mensen om haar heen nooit. Haar mooiste herinneringen spelen zich af op de dansvloer. Als jong meisje was ze regelmatig bij de disco te vinden, waar ze uren achter elkaar danste. Daar leerde ze ook haar man kennen. Haar sterke karakter botste wel eens met de regels, vooral op haar katholieke school. Truus was niet stil als ze het ergens niet mee eens was. Ze zei wat ze vond, eerlijk en zonder omwegen. Dat viel niet altijd goed. Op een dag werd ze zelfs van school gestuurd. Maar spijt heeft ze daar nooit van gehad. Voor haar was eerlijk zijn simpelweg belangrijker dan je aanpassen. Die eerlijkheid is haar hele leven een rode draad gebleven, en ze probeert dat ook de mensen om haar heen mee te geven. Haar levensles is simpel maar krachtig: “Als je het kan veranderen, verander het. Als je het niet kan veranderen, aanvaard het.”

Haar boodschap voor jonge mensen? Geniet van het leven.

Truus

Leeftijd: 84

Meisjes van 80 © 2026

Helen

Leeftijd: 81

Helen werd geboren in Den Haag. Ze lag nog in de wieg toen de stad werd gebombardeerd. Haar moeder wist haar en het gezin ternauwernood in veiligheid te brengen voordat hun huizenblok werd getroffen. Het gezin, dat toen uit twee kinderen bestond, groeide uiteindelijk uit tot zeven kinderen.

Zelf kreeg Helen een zoon en een dochter. Toen ik naar hen vroeg, zei ze met lichtjes in haar ogen: “Dat zijn twee hele mooie mensen.” Die woorden raakten me. Helen merkte dat en zei: “Dat vind ik echt. Ik heb altijd enorm van ze genoten.”

Na enkele jaren thuis met de kinderen werkte Helen veertien jaar als docent Nederlands in het voortgezet onderwijs. Toen ze boventallig werd, liet ze zich omscholen en ging aan de slag bij het Rijksarchief in Den Haag, later bij de archiefdienst in Zaanstad. Ook daar werkte ze met veel plezier.

Creativiteit liep als een rode draad door haar leven. Als jong meisje wilde ze naar de kunstacademie, maar haar vader vond dat te onzeker. Na haar scheiding volgde ze alsnog lessen aan de Gooise Academie, waar ze haar nieuwe partner ontmoette. Samen maakten ze schilderreisjes door het land.

Na zijn overlijden bleef Helen wonen in haar appartement in Loenen aan de Vecht. Ze schildert nog altijd en zingt in een koor.

Mijn kinderen zijn een stel mooie mensen geworden.

Meisjes van 80 © 2026

Marga is 75 en groeide op in een druk, gezellig gezin met vier zussen en één broer.

Als ze denkt aan haar jeugd, verschijnt er een warme glimlach op haar gezicht. Haar ouderlijk huis zat altijd vol leven. Er gebeurde altijd wel iets, en ze heeft er een lading mooie herinneringen aan overgehouden.

De feestdagen springen er voor haar echt uit, vooral kerstmis. Bij hen thuis vierden ze dat uitgebreid. Het huis vulde zich met muziek, gelach, en de geur van lekker eten. Iedereen was samen en juist dat maakt kerst voor haar zo bijzonder.

Nog zo'n fijne herinnering: de weekendjes bij het vakantiehuis van ome Jaap en tante Miep. Daar ontsnapte de familie regelmatig even aan het gewone leven. Het leven heeft Marga door de jaren heen genoeg geleerd. Ze weet nu hoe waardevol geduld is, en dat je niet overal controle over hebt. Sommige dingen moet je gewoon accepteren, zelfs als dat lastig is. Haar nuchterheid heeft haar vaak geholpen om met situaties om te gaan.

Aan jongeren wil Marga graag een boodschap meegeven. Volgens haar is het belangrijk om te genieten van het leven, maar juist ook van de kleine dingen die vaak onopgemerkt aan ons voorbijgaan. En ze is er helder over: "Medelijden met jezelf brengt je geen stap verder."

Marga

Leeftijd: 75

Meisjes van 80 © 2026

Hermine

Leeftijd: 81

Het kaartje dat Hermine koos had als thema “historische gebeurtenis”. De maanlanding in 1969 is voor haar een bijzondere herinnering. Op dat moment was ze hoogzwanger. Samen met haar man wandelde ze langs de Vecht bij Oud Over. Als ze bij de huizen naar binnenkeken zagen ze dat overal de tv aanstond en dat er werd gekeken naar de maanlanding.
Hermine is opgegroeid op een boerderij tussen Loenen a/d Vecht en Nieuwersluis, ter hoogte van de boomgaard van Drogenbroek. Het geboorteverhaal van Hermine is bijzonder. Het was 1945 en de bevrijding was nabij. Dat betekende wel dat het gevaarlijk was door bombardementen en beschietingen. Voor de veiligheid besloot de burgemeester dat alle hoogzwangere vrouwen naar de huishoudschool in Loenen a/d Vecht moesten gaan om te schuilen. Terwijl haar moeder daar schuilde begon de bevalling. Hermine is geboren in die oude huishoudschool.
Het gezin bestond uit vier kinderen, drie meisjes en een jongen. Haar vader had een handel in land- en tuinbouw artikelen. Hij ging met paard en wagen langs bij boeren in de omgeving. De kinderen gingen meestal lopend naar school in Loenen. Wat jammer was dat veel kinderen niet bij hen mochten spelen omdat de ouders bang waren dat hun kind in de Vecht zou vallen en zou verdrinken.
Na de lagere school in Loenen ging ze naar de mulo in Breukelen. Daarna ging ze werken bij Boekhandel van Kralingen in Breukelen. Toen ze trouwde moest ze stoppen met werken. Ze kregen twee mooie dochters en bleven wonen in Nieuwersluis. Na 12,5 jaar gingen Hermine en haar man uit elkaar. Inmiddels is ze alweer veertig jaar gelukkig getrouwd en woont ze afwisselend in Nieuwersluis en in haar huis in Frankrijk. Hermine voelt zich gelukkig met de mensen om haar heen.

De kernzin van Hermine is: “Ik tel alleen de zonnige uren”

Meisjes van 80 © 2026

Grad is in haar leven lang thuis geweest voor de kinderen, maar later werd ze overblijfjuf op de Graaf Florisschool. Dit deed ze heel lang met enorm veel plezier. Totdat ze oma werd van haar kleinkinderen. Zij gingen toen met oma mee. Eerst in de kinderwagen en later, toen ze dit zelf konden, op het fietsje. Er zijn vier kleinkinderen. Eén meisje en drie jongens, waarvan één met het syndroom van down. Een jongen van 26 jaar. Op mijn vraag hoe zijn leven eruit ziet, vertelt ze dat hij thuis woont in Mijdrecht en een fijne dagbesteding heeft op een zorgboerderij. Hij wordt wakker, smeert zijn eigen brood en gaat naar de dagbesteding.
Ze roemt hem om zijn enorme zorgzaamheid. Zijn zus heeft een fijn appartement. Zij zijn erg dol op elkaar.
Helaas kende het leven van Grad ook diepe dalen. Allereerst overleed haar tweelingzusje, toen ze 10 maanden waren.
Grad was gehuwd, maar haar man overleed 28 jaar terug aan lymfeklierkanker. Zij kregen samen twee kinderen; een zoon en een dochter. Echter; hun dochter overleed op 44 jarige leeftijd aan een ernstige ziekte. Later kreeg de echtgenoot van haar dochter een nieuwe partner. Daar had Grad geen enkele moeite mee, het was een lieve vrouw, die ook op bezoek kwam. De relatie is verbroken nu, maar ze belt Grad nog af en toe. Grads oudste kleinzoon is inmiddels 35 jaar. Ze kijkt terug op een mooi leven, wel met veel verlies. In haar kamer hangen dan ook veel portretten van overleden geliefde mensen.
En elke ochtend als zij wakker wordt, dan groet zij eerst al die mensen op de foto's. Haar man, haar kleine zusje, haar dochter. Haar dochter zei, voordat ze overleed: "Mama, ik kom terug als koolmees en laat me zo aan je zien." Nu zit Grad daags naar buiten te kijken, op zoek naar koolmeesjes. Het wil nog niet zo lukken. Ik hoop voor Grad dat ze haar snel komt bezoeken.

'Ik kijk uit naar koolmeesjes, want dat is mijn dochter'

Grad

Leeftijd: 88

Meisjes van 80 © 2026

Dankwoord

Dank aan de Meisjes van 80, voor het delen van jullie verhalen in alle openheid en vertrouwen.
Dit boek bestaat dankzij jullie.

Dank aan iedereen die heeft bijgedragen aan het zichtbaar maken van deze verhalen:
Marjolijn de Graaf, Liesbeth van Es, Amber Schweppe, Juliëtte Harmsen, Chantal van Willigen, Hanneke Paul, en Linda Rijkers.

Dank aan de vrijwilligers van Dorpshuis Maarssen en Studio Idee.
Dank aan mijn partner Marten Grevenstuk voor al zijn steun en hulp.
Dank aan Mike Lodder, eigenaar restaurant De Danne, voor zijn gastvrijheid voor onze gezamenlijke feestelijke bijeenkomst.

Dank aan Cultuurfonds Stichtse Vecht en Vitaal Stichtse Vecht voor hun vertrouwen en financiële bijdrage om dit mogelijk te maken.

Vera Vandervesse
Arto Vivi

Meisjes van 80 © 2026

De ‘Meisjes van 80’ is een idee van Aletta Makken,
oprichter van de website Internationale Vrouwendag.
Georganiseerd in Stichtse Vecht door
Vera Vandervesse – Arto Vivi